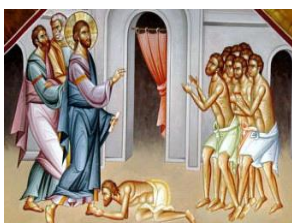

FLOAREA RECUNOȘTINȚEI

- Duminica a 29-a după Rusalii, Pilda celor zece leproși -

În timpul activității de propovăduire, Mântuitorul Iisus Hristos și ucenicii Săi se îndreptau spre Ierusalim, trecând prin mijlocul Samariei și al Galileii și au ajuns într-un sat, unde l-au întâmpinat zece bolnavi de lepră. Văzându-L pe Iisus, au strigat: „Iisuse, Învățătorule, fie-ți milă de noi!” (Luca 17, 13). Știind ce înseamnă viețuirea în boală, în afara familiei și a celor dragi, în loc pustiu și plin de necurăție, fără să își mai condiționeze acțiunea de ceva, de regulă, de credință („Crezi tu că pot? Crezi tu în Fiul lui Dumnezeu?”), cum mai făcuse în alte rânduri, fără a le pretinde ceva, Domnul le spune să se arate preoților (Luca 17, 14). Și pe drum, cei zece s-au curățit de lepră și s-au tămăduit. Pentru că preotul era cel care stabilea dacă suspectul este într-adevăr bolnav, tot preotul era și cel care stabilea dacă cel ce fusese bolnav se vindecase, se tămăduise. De aceea, Domnul Hristos îi trimite să se arate preoților. Toți cei zece s-au vindecat în drumul lor. Evident, că bucuria fără margini i-a cuprins și mai mult ca sigur, s-au dus

la casele lor, dornici să-i îmbrățișeze pe cei ai casei. Dintre cei zece, unul care nu era iudeu, ci samarinean, s-a întors, dând slavă lui Dumnezeu. Leproși fiind, samarinenii și iudeii stăteau împreună, se înțelegeau. Sănătoși fiind, nu reușeau să se

înțeleagă, se dușmăneau. Lucrul acesta este semnificativ și ni se întâmplă, deseori, și nouă, celor de astăzi. Suferința, necazul și boala ne unesc, în timp ce starea de bine și de sănătate ne desparte. Apoi mai este și această proporție, destul de considerabilă, de unu din zece, când cineva își arată recunoștința binefăcătorului său. De aceea, a ajuns în popor zicala: „Recunoștința, floare rară!”. Trist, dar adevărat! De câte ori uităm sau ne facem că uităm să mulțumim binefăcătorului nostru. Tocmai de aceea, cu tristețe, și Mântuitorul Iisus Hristos întreabă: „Nu zece s-au curățit? Dar cei nouă unde sunt? Nu s-a găsit să se întoarcă să dea slavă lui Dumnezeu decât numai acesta, care este de alt neam?” (Luca 17, 17-18). Această întrebare ajunge să fie adresată tuturor celor ce li s-a făcut vreodată un bine și au uitat să mulțumească, care au neglijat recunoștința: „Ceilalți unde sunt?”. Mai este în popor o vorbă despre cineva nerecunoscător, care asemeni celor nouă, nu vrea să știe de „Mulțumesc!” și care mai este numit și lepră: „Este o lepră, un nerecunoscător”, la fel ca unul din cei nouă. Pentru a nu deveni în ochii celor din jur nerecunoscători, putem să scăpăm de povara etichetării prin slava pe care trebuie să o aducem lui Dumnezeu doar prin actul de mulțumire față de binefăcătorul nostru, pentru că la Dumnezeu se ajunge doar prin aproapele. Astfel ne arătăm dragostea față de Domnul, pe care nu-L vedem, prin aproapele nostru pe care îl vedem și îl iubim.

Sfânta Fecioară și Muceniță Agnia - 21 ianuarie

Sfânta Muceniță Agnia s-a născut în Roma, în anul 291, într-o familie înstărită de creștini. Fiind de neam bun și foarte frumoasă, Agnia a atras încă de la vârsta de 13 ani atenția tinerilor care ar fi vrut să o aibă de soție. Înțeleaptă, Agnia refuza și explica tuturor că ea este deja logodită cu Mirele Cel mai Bun, de la care are darurile cele înalte și mai scumpe și Aceluia mireasă fiind nu poate să-L lase și să-și schimbe dragostea și credința. Unul dintre pretendenți era chiar fiul lui Sofronie, eparhul cetății, care a început să-i trimită daruri scumpe, pe care Agnia i le returna. Dar eparhul cu mânie întreba cu dinadinsul: cine este cel care voiește să se asemene cu fiul său și să-i defăimeze casa? Atunci cineva din cei care stăteau de față i-a spus că Agnia este din tinerete creștină, și de vrăjile creștinești atâta este înșelată, încât pe Hristos, pe care creștinii îl au ca Dumnezeu, îl socotește logodnic. În mintea eparhului a încolțit imediat un plan diabolic. Fiind și judecător, putea să o pedepsească pentru necinstirea zeilor, căutând astfel să o sperie și să o determine să-și schimbe atitudinea față de fiul său. Tânăra Agnia a refuzat, iar soarta sa părea deja pecetluită. Judecătorul a decis apoi ca tânăra să fie dusă într-un bordel, unde să fie spre veșnică ocară numelui său și familiei pentru îndrăzneala de a o ofensa pe Zeița Vesta. Tânăra de 13 ani a fost dusă dezbrăcată în bordel, dar îndată părul i-a crescut până a acoperit-o din cap până-n picioare, ca o haină prea frumoasă, pentru ca nimeni să nu-i vadă goliciunea. Acolo a început a propovădui credința întru Hristos, iar cei veniți pentru destrăbălare au ieșit închinându-se. La scurt timp, la bordel a venit și fiul eparhului, împreună cu prietenii, iar el intrând primul în camera în care se ruga tânăra a încercat să o atingă, mânat de demonul desfrânării. În acel moment a năvălit asupra lui diavolul și, aruncându-l tare la pământ, l-a sugrumat și l-a lăsat fără suflare. Când au intrat ceilalți prieteni și l-au văzut mort au început să țipe că vrăjitoarea l-a omorât pe fiul eparhului cu puterea sa. Venind imediat tatăl tânărului, a întrebat-o pe Agnia de ce i-a omorât fiul cu vrăjile sale. Eparhul a rugat-o apoi să-i învie fiul cu rugăciunile sale, ceea ce Agnia a și făcut. Mulți dintre cei de față s-au convertit la creștinism, dar alții au considerat cele întâmplătoare tot un semn vrăjitoresc. S-a pornit imediat răzmeriță în cetate, iar eparhul a fost dat jos. Aspazie, înlocuitorul său, a poruncit ca fecioara Agnia să fie aruncată în foc. Când vâlvătaia s-a aprins, rugăciunile fecioarei au despărțit focul în două pe unde trecea ea, nefiind atinsă de nici o flacăra. Văzând acestea, Aspazie a poruncit ca fata să fie tăiată cu sabia. Așa a sfârșit viața tinerei Agnia, la numai 13 ani, pentru credința sa întru Hristos. Iar părinții fetei, luând cu bucurie cinstitul trup al Sfintei Agnia, fiica lor, l-au dus la un sat al lor, nu departe de cetate, pe calea ce se numea Nomentana, unde mulți dintre credincioși se adunau la rugăciune, mai ales noaptea, de frica necredincioșilor. Acolo, la mormântul muceniței s-au săvârșit numeroase minuni pentru aceia care se rugau cu credință și cu evlavie. Sf. Muceniță Agnia, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!

Anul 2026, declarat de Patriarhia Română „Anul omagial al pastorației familiei creștine”, dar și „Anul comemorativ al sfințelor femei din calendar”, ne așază în fața uneia dintre cele mai sensibile și decisive realități ale vieții ecleziale și sociale: familia. Nu este vorba doar despre o temă aniversară sau comemorativă, ci despre o chemare la reflecție profundă, responsabilitate pastorală și reînnoire a misiunii Bisericii în raport cu familia creștină, aflată astăzi sub presiunea unor transformări rapide și adesea dureroase. În Sfânta Scriptură, familia apare ca prima instituție binecuvântată de Dumnezeu, loc al comuniunii, al nașterii vieții și al transmiterii credinței. Părinții Bisericii vor aprofunda această viziune, numind familia „Biserică de acasă”, spațiu al sfințirii cotidiene și al educării sufletului în duh creștin. În contextul contemporan, însă, familia se confruntă cu multiple crize: relativism moral, instabilitate economică, migrație, individualism și redefiniri ideologice ale valorilor fundamentale. Toate acestea solicită o pastorație lucidă, atentă și profund umană, capabilă să unească adevărul Sfintei Evanghelii cu mila și discernământul.

Familia creștină în planul lui Dumnezeu:

- Familia este o instituție divină, nu construcție culturală
- Familia este un spațiu al binecuvântării și promisiunii divine
- Transmiterea credinței este responsabilitatea părinților
- Familia în Noul Testament este iubire, jertfă comuniune
- Familia reprezintă începutul comunității ecleziale

Familia creștină în învățătura Sfinților Părinți ai Bisericii:

- Familia este „Biserica de acasă”
- Căsătoria este drum de sfințire, nu simplă conviețuire
- Creșterea copiilor înseamnă educație moral-duhovnicească
- Armonia familiei se face prin echilibru între autoritate și iubire
- Să ne ghidăm după modelul patristic al familiei creștine

Familia creștină în societatea contemporană:

- Familia creștină e între continuitate și presiunea schimbării
- Valorilor familiale se află între secularizare și relativizare
- Crizele „moderne” ale familiei creează rupturi mai adânci
- Presiuni economice duc la migrație, sărăcie și instabilitate
- Copiii și tinerii sunt primii afectați de criza familială

Misiunea pastorală a Bisericii față de familia creștină:

- Biserica este mamă și sprijin pentru familie
- Preotul este părintele duhovnicesc al familiei
- Cateheza familiei și a copiilor devine o prioritate pastorală
- Pastorația preventivă este vindecătoare a familiei
- Familia este nucleu viu al comunității parohiale

Familia reprezintă speranța Bisericii și a lumii:

Familia creștină nu este o realitate periferică a vieții bisericești, ci inima ei vie, locul unde credința se naște, se învață și se transmite mai departe. Din familie pornește drumul omului către Dumnezeu și către aproapele, iar starea familiei reflectă, în mod profund, starea societății și a comunității ecleziale. Sfânta Scriptură așază familia sub semnul binecuvântării divine, Sfinții Părinți o numesc „Biserică de acasă”, iar experiența contemporană ne arată cât de fragilă devine viața atunci când familia își pierde rădăcinile spirituale. Misiunea Bisericii este una esențială și urgentă. Biserica este chemată să fie mamă, sprijin și vindecare pentru familie, să nu renunțe la adevăr, dar să-l rostească întotdeauna în iubire. Pastorația familiei nu se poate limita la intervenții ocazionale, ci trebuie să devină o lucrare constantă de însoțire, formare și întărire duhovnicească. Anul omagial 2026 reprezintă o chemare la responsabilitate și la o lucrare concretă pentru viitorul familiei.

ZIUA	ORA	SLUJBE / ACTIVITĂȚI
Miercuri 21 ianuarie	17:00	Paraclisul Sf. icoane Portărița
Vineri 23 ianuarie	17:00	Taina Sfântului Maslu
Sâmbătă 24 ianuarie	07:00	Sfânta Liturghie și pomenire
	17:00	Vecernia Duminicii a 32-a
Duminică 25 ianuarie	07:00 - 11:00	Utrenia duminicii a 32-a
	11:00	Sfânta Liturghie
		Program de bibliotecă

Unirea Principatelor Române – 24 ianuarie

Românii de pretutindeni aniversează în data 24 ianuarie 2024, 165 de ani de la Unirea Principatelor Române. La Iași, în 17 ianuarie 1859 Adunarea electivă a Moldovei, prezidată de mitropolitul Moldovei Sofronie Miclescu, l-a ales Domnitor pe Alexandru Ioan Cuza. Apoi, la București, în dimineața zilei de 24 ianuarie 1859, după participarea tuturor deputaților la slujba de Te-Deum oficiată în actuala Catedrală patriarhală, Adunarea electivă a fost deschisă la orele 11:00 sub președinția Mitropolitului Nifon al Țării Românești. Lucrările Adunării Elective a Țării Românești s-au desfășurat pe Dealul Mitropoliei, în clădirea aflată lângă Catedrala Patriarhală. În cadrul ședinței, la propunerea lui Vasile Boerescu, a fost ales în unanimitate domn Alexandru Ioan Cuza, deja ales domn al Moldovei din 17 ianuarie 1859, înfăptuind astfel Unirea celor două Principate Române. De atunci, an de an, ziua de 24 ianuarie a fost sărbătorită de națiunea română, fiind considerată una dintre datele de referință ale istoriei noastre. La realizarea Unirii au contribuit și mulți slujitori ai Bisericii. De pildă, mitropoliți Nifon al Țării Românești și Sofronie Miclescu al Moldovei au fost președinți ai Divanurilor Ad-Hoc convocate în toamna anului 1857 la București și Iași, iar în acestea au fost aleși și reprezentanți ai mănăstirilor și ai preoților de mir de la fiecare eparhie, cei mai mulți exprimându-și dorința de a se realiza unirea celor două țări. Lucrările Adunărilor electivă care l-au ales ca domnitor pe Alexandru Ioan Cuza au fost prezidate tot de cei doi mitropoliți.

Oglinda

Rătăcind pe ici, pe colo, un câine uriaș ajunsese într-o odaie care avea pe toți pereții oglinzi imense. Astfel, se văzu dintr-o dată înconjurat de câini. Se înfurie, începu să scrâșnească din dinți și să mârâie. Firește, și câinii din oglindă făcură la fel, descoperindu-și colții feroși. Câinele nostru începu să se învârtă vertiginos într-o parte și în alta pentru a se apăra de atacatori, după care – lătrând cu furie – se aruncă asupra unuia dintre presupușii săi adversari. În urma puternicei izbituri în oglindă, căzu la pământ fără suflare și plin de sânge. Dacă ar fi dat din coadă prietenește o singură dată, toți câinii din oglindă ar fi răspuns la fel. Și întâlnirea ar fi fost o sărbătoare!!

